

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN DESGRACIAT

—No sé cap on tirar! Vaig a les fosques!

Cops i contracops

Els fets . . . de Barcelona i de Vera, són un cop revolucionari? Nosaltres no creiem que ho siguin. Tenen tot l'aspecte d'un cop de cap. Aquesta mena de cops, que serveixen per esclafar la testa contra la paret dura, són propis dels enganyats i dels exaurats sense seny. Un cop revolucionari no pot prescindir de les condicions de viabilitat i de lògica. Tots els cops de força necessiten, per a no ésser un sainen trist, determinades condicions de força, d'organització i de probabilitats favorables. D'altra manera, llençar-se a la muntanya o a través de la frontera ve a ésser una cosa semblant a tirar-se de cap a mar.

Precisament no hi ha res més contrari a la revolució—en l'alt sentit de la paraula—que els cops de cap pegats d'una manera esbogerrada. Quan hi ha víctimes, aquestes mereixen pietat. De vegades veiem que els qui més hi perden, són aquells que tenen ideals o aspiracions capgiradores d'una situació determinada. I aleshores és molt més fort el contracop que el cop. Després dels fets violents, condemnats al fracàs des de bon principi, es produeix una reacció molt més forta que l'acció primitiva, sovint insignificant. Per això té tota la raó *El Liberal*, de Madrid, quan assegura que els últims fets succeïts a l'Estat espanyol només poden afavorir als contrarevolucionaris.

Això vol dir que no és pas qüestió de tancar els ulls i de llençar-se de cap contra un mur de roca. Al contrari, cal que tothom faci l'ull viu. Un cop de cap es dona molt fàcilment. Però s'ha de pensar, no solament en el cop, sinó en els contracops que poden venir. En aquestes matèries passa el mateix que en el joc de caramboles, és a dir, que una bola tirada pel costat esquerre pot fer el seu efecte per la banda dreta. I en tots els jocs, siguin d'atzar, siguin d'altra mena, el primer que cal és saber jugar.

L'aniversari de la pau

El dia 11 varen complir-se sis anys de l'armistici, aquella jornada que ha estat la més feliç de la meua vida! Altra volta

les banderes i els records i les desfilades, en les capitals aliades, dels regiments. Però les veus pessimistes han tornat a reproduir el credo a l'inrevés de l'armistici. Sobretot, aquelles veus d'esquerra, que essent en el fons germanòfiles, parodiaven els sentiments francòfils.

—Per a què va servir l'hecatombe?— diuen aquestes veus.—Quina llibertat ens han aportat? Quina eficàcia han tingut? El món segueix essent com era, sense cap modificació apreciable. Segueixen les tiranies i els imperialismes i les menaces de guerra.

Fals. Rodonament fals. Que ho preguntin a Polònia, si ha estat ineficaç l'armistici. Que ho demanin a Txeco-Eslovàquia i Iugoslàvia. Que ho demanin a Itàlia que ha finit el seu *risorgimento*. Que ho preguntin a la França mateixa. I a la Bèlgica, cavaller del món. I a l'Anglaterra que ha pogut fer una guerra humana tot i essent pròpia. I an els Estats Units que han rebut el bateig de la sang oferta a l'idealisme. Després de l'armistici, hi ha més llibertat al món, perquè són més els pobles lliures i perquè les multituds obreres han vist que, amb la guerra, la seva causa ha guanyat cent anys.

Sense la guerra i l'armistici, advers als imperialistes, ni Macdonald fóra poder, ni a l'Àustria serien poderosos els socialistes. Ni a Suècia i Dinamarca hi haurien gabinets socialistes. Ni estarien constituïts els Estats Bàltics. Ni la mateixa revolució russa s'hauria afermat. A Brest-Litowski, en 1917, els generals alemanys triomfadors aplicaren als bolxevics un *va victis* implacable. Si Alemanya hagués estat vencedora en la guerra, la revolució russa hauria estat vençuda per

la restauració monàrquica sostinguda per les tropes alemanyes.

Fals, rodonament fals, insistim, l'afirmació de que la guerra, amb la victòria dels aliats, no ens féu cap aportació de llibertat. El socialisme, nasqué amb la guerra, i un nou món va néixer de 1914 a 1918, encara que avui no siguin clares les perspectives històriques. La república alemanya n'és un exemple. Quan podia somniar-se amb una Prússia republicana? I existeix. Baviera avui, és la reaccionària. Prússia, la socialista. Berlín, pot ésser un nom de llibertat després de 1918.

PARADOX

Els bons minyons

Des d'aquestes planes vàrem censurar, ja fa molts mesos, l'actitud del partit socialista espanyol durant l'actual període. Aquella dècima que el partit socialista presentà al Directori amb motiu del primer de maig, era un símptoma deplorable. Es veritat que aquesta dècima és ja tradicional en la història del socialisme hispànic. Però semblava que, en les presents circumstàncies, la tal tradició quedaria interrompuda, com tantes altres tradicions hi han quedat, si us plau, per força.

En l'al·ludida ocasió diguérem que els socialistes es portaven com uns bons minyons. Avui és encara molt més just de donar-los aquest nom. Tan bons minyons són, que qualsevol dia veurem com se'ls concedeix, . . . un premi . . . de bon comportament. El senyor Largo Caballero i el senyor Fabra Ribas, tenen, en veritat, un ànima de col·legials aplicats i dòcils.

Però encara hi ha rebecs dins el socialisme. Ultimament hem vist la protesta de l'Indaleci Prieto i després la d'en Gabriel Alomar. En Prieto no pot alçar gaire la veu en qüestions de pura política i d'autoritat personal. Ha fet colla sovint amb els cacics de Bilbao, i ha posat els seus interessos d'advocat per damunt dels seus ideals socialistes. De totes maneres, en aquest punt concret la seva actitud és més lògica i més correcta que la dels aprofitadors de càrrecs que queden al capdavant del socialisme espanyol.

Qui ha interpretat el sentiment de la massa ciutadana i obrera ha estat l'Alomar. Les seves paraules prenen la vàlua que els dona la història de l'eminent escriptor. «Les coses segons qui les diu»,

canta un refrany català. Quan aquell qui les diu és l'Alomar, prenen un to de sinceritat i de veritat que no tenen, per exemple, en els llavis del gixós i tèrbol senyor Prieto.

Els actuals directores del partit obrer espanyol tenen ben guanyats els premis i els diplomes escolars que acostumen a ésser concedits als bons minyons. I no podem amagar la nostra sorpresa per la coincidència d'alguns prohoms socialistes que pels seus antecedents personals i per la seva rectitud política feien esperar una actitud ben diferent. Qui sap si les rivalitats de persones que, entre bastidors, s'han produït en els llocs de direcció del socialisme, han contribuït a la desviació d'alguns esperits als quals no podem atribuir mòbils interessats ni maniobres tortes.

Sigui com sigui, vindrà dia que seran demanats comptes als bons minyons, i, potser aleshores no tots seran, per a ells, premis d'aplicació, d'urbanitat, de puntualitat i de bon comportament. Ara cal·len moltes veus en la massa i en les seleccions. Però quan la normalitat torni, totes les veus tornaran a alçar-se i els bons minyons hauran de sentir la cridòria de descontents.

FULMEN

LES ELECCIONS ANGLESES

El govern de Macdonald ha traspassat sense gens de pena ni gaire glòria. Els qui mai concedirem força crèdit a l'eficàcia de les col·laboracions obreres amb la política burgesa, hem perdut ara una mica més de la fe que hi teníem.

El governamentalisme laborista no ha resolt cap, ni un, dels greus problemes de llibertat i d'emancipació econòmica que té plantejats el poble britànic. I no ha estat per manca de voluntat ni de bona fortuna sinó perquè havia d'ésser així fatalment, perquè aquest resultat negatiu és el que ha eixit sempre que patrons i obrers han posat el poder com a denominador comú d'una aspiració concreta.

Perquè no vàrem exagerar aleshores la importància del triomf electoral dels laboristes, ens creiem avui amb més llibertat per a parlar de la nova situació política creada a Anglaterra.

Per primera vegada el lliberalisme polític, ànima de mitja centúria de progrés científic i moral, trontolla, es deballesta... I el fet simptomàtic esdevé en la mateixa Anglaterra, bressol del lliberalisme doctrinari, espill claríssim d'individualisme, de subjectivitat i de llibèrrima dinàmica.

Ja era hora. El lliberalisme havia mort en la ciència i trigava el moment de veure com anés convertint-se en ombra dins de la vida real. Tingué la seva hora brillant en el darrer terç del passat segle. Era un renaixement, una reviscolada de l'antic humanisme, la prehistòria de l'economia, la metafísica de les llibertats polítiques.

Contra del lliberalisme aixequen les escoles conservadores tot el passat de l'home i els socialistes, tot l'esdevenidor... Les dues grans forces polítiques que les darreres eleccions angleses deixen cara a cara, són «intervencionistes» i representen interessos i concepcions socials radicalment òpostes, antagòniques.

Sóm més enllà d'Adam Smith i de Rousseau, i més enllà també de la Declaració de Drets de l'Home i de l'Enciclopèdia...

La nova Bastilla és la Fàbrica i a l'entorn de la fàbrica és donen les mans agressives i es fan més forts els conservadors i per la Fàbrica s'aixequen i es mouen les noves Democràcies.

Anglaterra ha definit, doncs, en aquestes darreres eleccions els dos corrents cabdals que segueixen les aspiracions polítiques del món modern.

D'una banda els que volen conservar el patrimoni ancestral, amb gerarquies, castes i categories jurídiques i socials.

D'altra banda, els que volen transformar aquest patrimoni. Es la lluita de classes transplantada a la política.

Però ço que és evident és que s'afebleix l'antic prestigi de la política inhibitiva, que triomfa el sentit col·lectiu de la dinàmica política en contra de l'individualisme noucentista.

El laborisme passarà a ésser, una esquerra burgesa i per damunt d'aquest pont seran transportats els elements constructius de la nova societat.

Car l'últim acte d'aquest drama no pot reduir-se a unes eleccions. La batalla final es lliurarà pels productes de les fàbriques i pels fruits de la terra.

GLICINI

COSES DEL DIA

La Marieta d'ací al cantó
diu que ja es troba bon xic millor
des d'ahir vespre, que gemegant,
a llum va dar-nos un bell infant
ferm com la roca, viu i eixerit
que es ravenxina cercant al pit
i si no el troba romp a plorà
movent més fressa que cap marrà.
Oh, la Marieta d'ací al cantó,
i com li envejo la situació!
Jo estic com ella, mes, si, de mi!
per més que ho vulgui no puc parí,
ai, com sortir-ne del gros tropell
si no hi ha fòrceps per al cervell!

Quan llegeixis el diari
pensa que és un breviarí,
fulleja'l amb atenció,
com cosa de vocació,
i digues devotament
a cada notícia—Amén.—

Acaba de parlar
en Bielet Alomar
l poeta conscient,
inspirat i valent
que de ses conviccions
no en vol fer pas turrons
i que no es mama el dit
en parlar del partit.
Tóca-la Bieló,
ben teva és la raó,
l'home bon lliberal
que hi veu clar, que pensa alt,
té de dir el que sent,
sens seguir el corrent
de les claudicacions
i les vils desercions,
car el nom *Llibertat*
no ha d'anar al mercat,
perquè cosa no és
de comprar-se amb diners.
Veus? ja ve poc a poc
La columna de foc;
qui li barra el camí,
si l'empeny el destí!

El baró de Viver
ja no sap pas què fer
amb els vils barracots
fets de llauana i drapots
que tocant la ciutat
com bolets han brotat
d'un ombrei ben humit
i a milers han sortit,
infectant sos voltants
tan alegres abans.
El problema es latent
i reclama corrent
solució... Solució?
Ai, el pobre baró,
el baró de Viver,
si no sap pas què fer!

FLOK

Els executats del dilluns

Dissabte es firmà la sentència contra els dos acusats d'haver mort a un guàrdia de seguretat i ferit un altre en el tiroteig de dijous al carrer del Camp Sagrat.

El fiscal demanà una pena de mort per cada u i l'indemnització de 10,000 pessetes per a la família del guàrdia Bru López Ruiz i pagar les despeses del ferit.

A les dues de la matinada del diumenge el capità general aprovà la sentència.

Els reus es nomenaven Joan Montejo Arranz i Josep Llàcer Beltrán.

A l'ésser conduïts a la Model, en Montejo estava un poc abatut, mentre que en Llàcer conservava la serenitat i fins estava conformant amb el seu destí.

—Només morim una vegada—deia—. Tant li fa que sigui en un patíbul o en un palau.

A les deu de la nit els conduïren al saló d'actes de la Model on els notificaren la sentència.

En Llàcer tingué un desvaniment. En canvi en Montejo, que havia demostrat més postració, l'escoltà resignat i amb indiferència. Després de signar-la, digué:

—Es la justícia dels homes. Cal respectar-la.

Llàcer es negà a signar-la.

Entraren en capella immediatament.

Prop de les vuit arribà el botxí que havia d'executar la sentència. Entrà en capella en una cel·la immediata a les dels reus situades al corredor dels polítics.

En Montejo, de primer, es negà a confessar-se. A l'últim cedí a precís de la família i a còpia d'insistències dels capellans.

Als pocs moments d'entrar en capella rebé als seus germans Jacint i Busèbia, la seva cunyada i tres nebots. No cal dir les escenes emocionants que es desenrotllaren. Digué que sentia la seva mort només pel disgust que donava a la seva mare.

Llàcer es negà rodonament a la confessió.

No es preocupava de la família com el

seu company que es dolia a tots moments de que Llàcer deixés la seva esposa amb un fill de pocs mesos i en estat interessant.

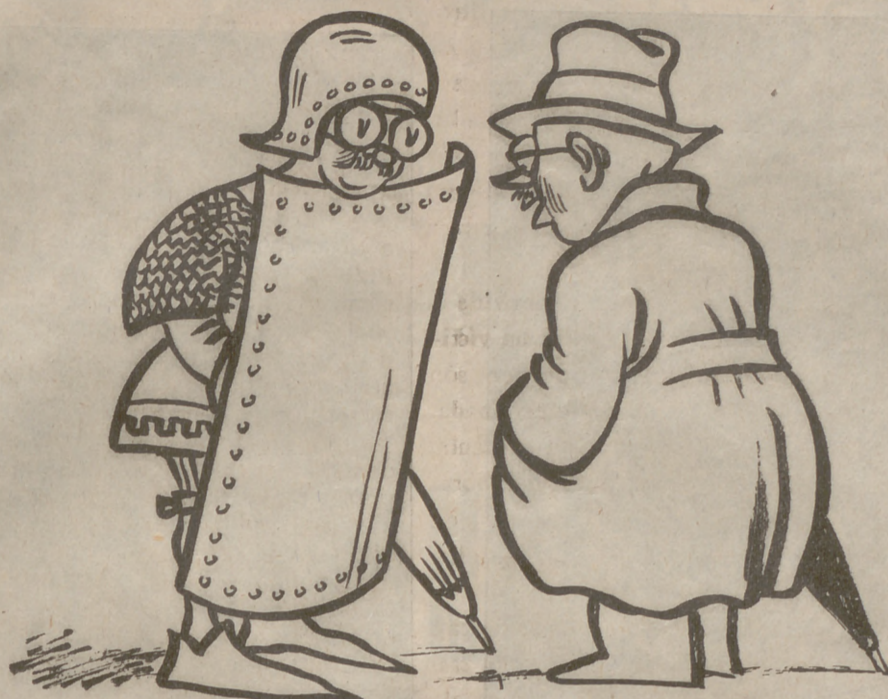
Montejo escriví una carta per la seva mare. Llàcer no volgué escriure a ningú.

Josep Llàcer fou executat a un quart de vuit i trigà força a morir. Les seves últimes paraules foren: «Adéu, Humanitat!»

A les set quaranta fou executat en Joan Montejo.

Es diu que en Llàcer suplicà varies vegades que no li parlessin de religió, que no en volia saber res perquè no creia en res, i invitava als funcionaris de la presó que li parlessin de política.

Comediants

—On vas, noi, vestit d'aquesta manera?

—A fer *El puñal del Godó!*

Visió marroquina

ESCLAVITUD

Anaven unes jovenetes fent broma Rambla avall, acompanyades d'uns jovenells de la primera volada i al passar jo per la seva vora vareig sentir-les-hi dir, comentant una de les disposicions novelles, i contestant amb vivesa al greu manifestat per un dels joves, de que les dones tinguin vot:

—Sí, sí, nosaltres també volem votar; no volem que els homes ens tinguin tan esclaves; ja veureu com els farem botre ara. Ara sí que ens les pagaran totes, i sense plaços; totes a l'hora.

Aquesta conversa em va fer pensar en

l'esclaves, però esclaves de debò que estan les dones a l'Àfrica, i no solament les esclaves pròpiament dites d'algun Soldà o ricatxo moro, sinó totes les dones en general.

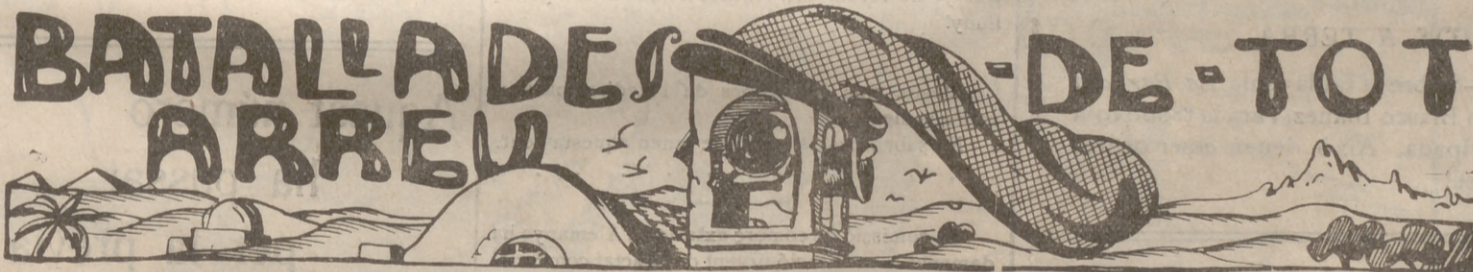
Per fer-se un ben bé càrrec de com an allí es tracta a la dona, resta sols dir que elles són les encarregades de fer tots els treballs i sobretot les feines més pesades i vils i són considerades com si fossin una raça diferent i inferior que l'home; com una bèstia, en una paraula, i amb totes les conseqüències inherents an aquesta condició, com són els cops i les privacions.

Es corrent veure transitar per estrets camins pedregosos que donen al riu o a la font, a nenes primetes que tot just tenen nou anys, amb àmfores rodones plenes d'aigua, qual pes és superior a les seves forces i d'una grandària que son tendre cos podria inquirir-s'hi. Les porten a l'esquena apoiades al lloc que correspon als ronyons i sostingudes amb cordes d'esparg o llana que els hi volten el pit i que amb el pes de l'aigua els entren carn endins, fent la il·lusió que van a partir a la criatura com una barra de sabó apretada per un filferro.

I així veureu a certes hores del dia caravanes de nenes, velles xarugues i alguna jova lletja (puix les joves maques les tenen segregrades, doncs n'estan gelosos) totes descalces i amb la roba justa, que proveeixen d'aigua les seves respectives càbiles.

Altre dels suplicis que aguanta la dona africana és el proveïment de llenya per a la càbila. Jo he vist dones i jovenetes transitar pels camins amb tal quantitat de branques de llenya que els amagaven el cos, fent-les caminar encorvadades i que mirades d'un tros lluny semblava una pila de llenya que caminés sola i no una persona carregada de branques.

Quan és dia de mercat (zoco) es veuen de bon matí i travessant escarpades muntanyes, colles de moros amb burrets i dones descalces carregades brutalment de tota mena de fruits i grans. L'element mascler va descarregadet i amb l'escopeta al llom, punxant amb un bastonet el sotaventre dels rucs fins a fer-los sang per a que apressurin el pas. Al tornar del mercat les dones van carregades amb el sobrant de la venda i amb les compres

LES CONSEQUÈNCIES D'UNA FRASE

Mussolini és, més que un home de govern, un home d'espectacle, un home empeltat de tenor o

Viure perillosament

(De L'Asino.)

de «star» cinematogràfic. Tota aquesta teatralitat de que es rodeja ens el fa poc simpàtic.

A Mussolini, Napoleó, Guillem d'Alemanya, etc., etc., li agrada fer frases o apropiari-se les d'altres, que, si fa o no fa ve a ésser el mateix.

Així Mussolini, que és tan ximple com el pobre D'Annunzio, ademés de la complascència que tenia en disfressar-se i vestir-se de màscara, troba una complascència en fer frases. Així ha pogut dir: *S'ha de viure perillosament!*

Ara que, an ell, íntimament, aquesta frase avui no li fa cap gràcia. Perquè veu que es torna realitat.

L'EVACUACIÓ DE LA RURH

Es digna de tot elogi l'actuació de França en la Rurh. Concretant més podríem o potser hauríem de dir l'actuació del govern Herriot en la Rurh. Perquè durant aquest primer quinquenni de postguerra, els aliats han actuat d'una manera molt discutible sobre aquesta vasta regió tan rica, entorpidint l'explotació minera i portant dies de misèria a pobres famílies treballadores que no hi tenien res que veure en que Alemanya deixés de complir els seus compromisos per culpa dels mateixos governs aliats que no sabien o no volien enfocar l'assumpte com ha volgut i sapigut fer l'Herriot, aquest home eminent, batlle de Burdeus—com fou un dia el gran filòsof Montaigne—que dubtaven de la seva capacitat per a regir una nació potent com la França victoriosa i avui dia el batlle de Burdeus és l'heroi de la política mundial, el que porta el ritme i el compàs dels pobles europeus i el que ha solventat l'assumpte intrincat i asprívol de l'ocupació de la Rurh.

Es va portant a terme l'evacuació. Centenars de mils de famílies tornaran a fruir del goig que proporciona el treball.

Aquestes conques mineres que són el més gran tresor d'una nació, tornaran a la normalitat.

No és pas que nosaltres abonem en res la con-

Les tropes franceses evacuant el Rurh

ducta germànica. Però creiem que la riquesa i sobretot la pau familiar d'un país és una altra cosa i és per això que reconeixem els bons sentiments i la justícia d'Herriot arranjant i solucionant l'assumpte de la Rurh.

LES CASES DELS OBRERS A LA HAYA

Ens fa enveja i vergonya mirar aquests gravats de les cases dels obrers de La Haya, tan esplèndides, tan belles, que més que cases són palaus, on l'home que viu del seu treball i amb la suor del seu front pot passar-hi una vida plàcida, endolida pel goig que dona la llar quan és com cal.

Aquí, veiem els obrers que han de viure austerament en una barracota fent quasi la vida d'homes primitius i en paguen quinze duros al mes, alguns d'ells que no la poden tenir pròpia, i els que amb el seu esforç han lograt posseir-la estan exposats a les veleitats d'un home que, no sabent què és patir, els l'ensorri.

Aquí s'haurien de construir també les cases per als obrers. Ja suposem que fent un esforç màxim no s'assemblarien ni de lluny amb aquestes de La Haya.

Aquest gran pati que es veu en el gravat és per a reunir-s'hi amistosament les famílies. Com s'hi

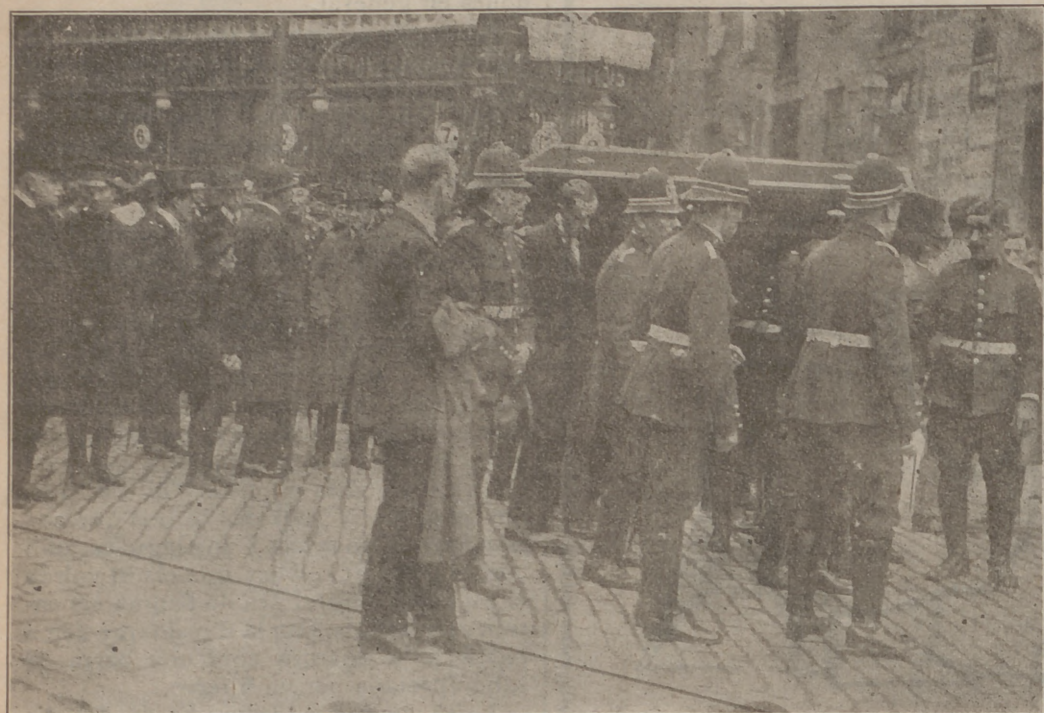

Una casa d'obrers a La Haya

deuen sentir bé aquests obrers amb aquest alberg de bellesa i confort.

Ja sabem que aquí això no seria possible perquè, desgraciadament, vivim en un poble mal educat i semi-selvàtic. Aquí, aquest pati aviat es veuria ple d'escombraries, roba estesa, sabatots i gats miolant. Aquí no estem preparats per aquestes coses. Però no hi ha dret a aquesta diferència enorme de no tenir ni un grup de cases barates, per barates que fossin, que l'obrer no es veïés en el cas d'haver de viure en una barraca indecent que li costa un ull de la cara i encara està exposat a que li ensorri salvatginament.

Dels successos del dia 6 d'aquest mes al carrer del Camp Sagrat

L'enterrament del guàrdia de seguretat Bru López, mort al carrer del Camp Sagrat.

(Fot. Badosa.)

Arribada dels processats, Josep Llàcer i Joan Montejo, al Quartel de Roger de Llúria per a celebrar Consell de Guerra, del que sortiren condemnats a la última pena.

(Fot. Badosa.)

fetes i els homes satisfets i amb la butxaca plena van muntats en els burrets que es brinquen amb el pes de l'home-nàs que duen, que a lo millor va tocant de punta de peus a terra de tan llarg que és.

Pels afores dels campaments recorren a grups les velles i criatures buscant com trinxaies les sobres de les cuines i recollint els rossegons de pa per secs i bruts que siguin. Quan en troben un tros se'l posen desseguit a la boca i el mengen amb fruïció.

Això que he contat sols és el que passa de part de fora, ara figureu-vos lo que deuen sofrir en l'intimitat.

JACOBUS MONS

Deu cèntims i un cop de puny

Per aquests mons de Déu o del que siguin, que ja no ho sabem ben bé, hi ha gustos que mereixen garrotades i garrotades que vénen de gust.

La gent es diverteix per divertir-se i

ELS RICS

—Vostè sempre amb el gosset!
—Sí, senyor: sempre amb bestioles!

TOT A TERRA

—Sobre la taula tenia *La Barraca* d'en Blasco Ibáñez, i ara la trobo tota estripada. Això deuen ésser ordres teves!

gairebé sempre només ho fa veure que es diverteix, i costa més de fer-ho veure que no pas de fer-ho.

Hem vist una diversió que és d'un gust d'aquells que no se'n troben, sinó que els venen a bon preu, per a que tothom hi arribi. Hem vist una màquina que prova la força del cop de puny: Tires deu cèntims, claves un solemne cop de puny damunt d'un coixí de pell i et surt el càlcul de la força que tens en el cop de puny.

La diversió ens ha semblat molt poca-solta, però en canvi hem vist molta gent que hi picava.

Això de donar un cop de puny damunt d'un armatoste i pagar deu cèntims per a poguer-lo donar, no ens fa cap gràcia, però ens sembla haver-ne endevinat el secret: Tota aquesta gent que hi piquen i hi piquen fins arribar a espunyar-se, o bé els sobren cèntims o els sobren cops de puny.

Si és això últim, val més que vagin picant a l'armatoste i pagant els deu cèntims.

Tot són gustos en el món.

Les tropes espanyoles han entaulat un combat molt dur a vora Uad-Lau, no passant de quaranta les baixes comptades.

Us recordeu d'en Ponsá? D'aquell Ponsá que feia d'alcalde fa poc temps i que aprenia de polític exercitant-se a dir: «No passa res! No hi ha res! No sé res!» i altres frases tan cèlebres com aquestes? Us en recordeu d'aquest Ponsá? Doncs, mireu, ara es troba a Nàpols.

Així que va començar a fer d'alcalde nosaltres ja ho vàrem dir: Aquest home anirà a parar lluny!

Llegim que les tropes de l'Hedjaz marxen sobre la Meca.

No saben pas la sort que tenen aquesta gent.

La comissió de comerç exterior d'Alemanya ha demanat la ratificació urgent del tractat comercial amb Espanya.

Segurament que hi veuen tantes aventatges que ja ens podem preparar I per això van depressa.

Ja ho veieu: Alemanya i tot!

A París s'ha celebrat la cerimònia de l'aniversari de l'armistici i de la victòria amb tota solemnitat i amb assistència d'una gran multitud.

Les tropes portaven totes les banderes dels regiments que prengueren part a la guerra europea.

En Doumergue, l'Herriot, els mariscals Foch i Petain, el general Fayolle i el cos de diplomàtics col·locaren una corona a la tomba del soldat desconegut.

Nosaltres saludem la data de la pau, desitjant, com desitjàvem durant la guerra, que la victòria de la França democràtica sigui llibertat per tots els pobles del món.

... els homes com en Mussolini que porten una dosi tan gran de pedanteria i vanitat.

Ara mateix Mussolini llença la moda de fer la declaració ministerial només davant de la majoria.

Les minories es veu que no pinten res per ell. I això que estem segurs que abans d'un any ell serà minoria, i de les més insignificants.

La Veu de Catalunya es queixava molt acertadament de l'abús dels venedors de periòdics i revistes estrangeres, sobretot franceses, que les venen al mateix preu que a França, o més cares, essent així que amb la diferència del valor mo-

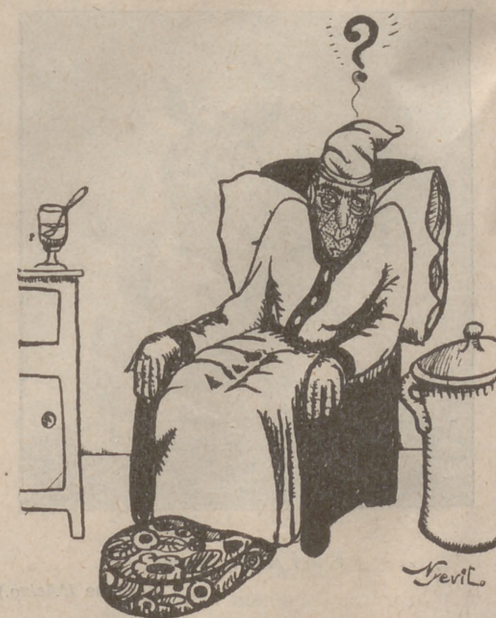
netari un diari que val vint cèntims a París es podria donar a deu cèntims aquí i en canvi se'ns en fa pagar vint-i-cinc o trenta.

Això—com diu molt bé *La Veu de Catalunya*—no és tenir ni el mínim sentiment patriòtic.

Les Rambles estan millor i de dia en dia es van posant bones. Però a no tardar pas gaire l'intrèpid cirurgià *Metro* els tornarà a fer una nova operació que procurarà que sigui tan llarga i molesta com la que sembla que s'acaba. I si Déu vol i ens hi ajuda Jesús i Maria, tot anirà bé i abans de cent anys estaran restablertes. Pobres Rambles!

Al llegir la sentència als dos reus que foren executats dilluns passat, en Llàcer tingué una basca, Corregueren a buscar el metge de la presó per a assistir-lo.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

EL MALALT

—Ai, què patirem abans no ens morirem!

Imprenta La Campana i L'Esquella. Otm. 8.-Barcelona